

[Jens Møller.]

for derved ville man ramme netop de aller-dårligst stillede.

Momsen er jo et kapitel for sig. I kristeligt folkeparti er vi absolut ikke tilhængere af at hæve momsen, snarere tværtimod. Men på den anden side må vi sige, at hvis det viser sig nødvendigt for at komme igennem med dette her, med denne skatterreform, skatteomlægning, eller hvad man nu vil kalde den, som vi har kæmpet så længe for, så er vi villige til at gå med til en momsforhøjelse, dog helst med en lavere procentsats end de 5. Vi har også fremført i den forbindelse, at hvis det sker, så må man kræve, at der bliver givet kompensation til erhvervslivet for det store arbejde, det er, i hvert fald for mange brancher, at få alle deres pris-skilte ændret, for det tab, de kan få i overgangsperioden, indtil de har fået dette arbejde gennemført. Vi er altså ikke særlig glade for det, tværtimod, men er det nødvendigt, så er vi villige til at gå med til momsen.

Det andet store mål i forhandlingerne har for os været, at man i det hele taget nåede til et resultat, at det ikke endte med, at det her blev tabt på gulvet. Vi har arbejdet ud fra den forudsætning, at vi gerne ville have et forlig, der var så godt som muligt, men at selv et forlig, der ikke var så godt, som vi mente det kunne blive, dog ville være bedre end et valg. Selv et mindre godt forlig er bedre end et valg, for udskriver vi valg nu, så kommer vi i den situation, at det ikke kan lade sig gøre i dette år at nå disse store reformer. Vælgerne vil blive snydt for den første egentlige skattelettelse i mange, mange år. Og samtidig må vi se i øjnene, at hvis vi får et valg og derefter regeringsdannelse osv., så vil det medføre, at udviklingen løber løbsk i mellemtiden, og at en kommende regering sandsynligvis vil blive tvunget dels til en devaluering, dels til at indføre en moms, og vel at mærke en moms uden skattelettelser.

I en sådan situation er det klart, at vi kæmper stærkt for at nå til et resultat. Vi

har taget flere initiativer i denne forbindelse, somme tider sammen med andre partier. Vi var medinitiativtagere til fredagsklubben, og vi prøvede at drage fremskridtspartiet og retsforbundet ind i forhandlingerne, idet vi mente, at det var urimeligt, at disse to partier skulle stå udenfor. Vort mål med denne fredagsklub var at præsentere regeringen for et spareforslag, der var et flertal bag ved, for på den måde at vise, at det altså kunne lade sig gøre at få et sådant flertal, for at tage vinden ud af sejlene på al den snak om valg. Sagen er jo den, at jo mere der snakkes om valg og frygt for valg, jo større fare er der for, at dette valg kommer. Det er, som om selve frygten for valg bringer os nærmere til et valg.

Vi har også været med i det sidste initiativ med de 3 partier, der er gået sammen om den beretning, der nu ligger på folketingets bord. Vores hensigt med dette var at prøve på at finde et grundlag, som i hvert fald 3 partier nogenlunde nær midten i dansk politik kunne blive enige om at fremlægge som et grundlag for forhandlinger her i dette ting og for de forhandlinger, der må foregå senere hen. Vi mener, at ved at fremlægge et sådant tilbud, hvor 3 partier er gået sammen, er vi med til ligesom at opklare noget af den forvirring, den uoversigtlighed, der er opstået på grund af de efterhånden utroligt mange ændringsforslag og skalaer osv., der ligger fra alle mulige forskellige sider. Her er der endelig noget, nogle kan blive enige om. Derigennem har vi håbet at kunne medvirke til igen at opbygge den nødvendige tillid.

Det har været en glæde at høre på ordførerne fra de fleste andre partier. Det synes, som om der virkelig er grundlag for et håb om, at det kunne lykkes at samle tilstrækkelig mange partier om dette grundlag og få et forlig i stand til gavn for hele vort folk.

Jeg vil gerne ved denne lejlighed sige, som jeg har sagt før, at vi i kristeligt folkeparti dybt beklager, at det ikke lykkedes at få socialdemokratiet med. Vi mener, det ville have haft meget stor betydning for hele landet, hvis det havde kunnet lade sig gøre.